

दोषधर्मेकलदंष्ट्रायसृष्टा सा सर्वाऽपि सर्पविषं हन्तीत्ये-
तादृशो संज्ञा अस्मादादिबिधितानां लिङ्गमनुमापकं या-
ऽपि सैत्वादिषंज्ञा पिता पुत्रे क्रियते साऽपि “द्वादशे-
ऽहनि पिता नाम कुर्यात्” इत्यादि विधिना नूनमीश्वर-
प्रयुक्तैव तथाच सिद्धं संज्ञाया ईश्वरलिङ्गत्वम् । एवं कर्मा
ऽपि कार्यमपीश्वरे लिङ्गं तथाहि क्षित्यादिकं सकर्तृकं
कार्यत्वात् घटवदिति अत्र यद्यपि शरीराजन्यं जन्यं
वा जन्यप्रयत्नाजन्यं जन्यं वा सकर्तृकत्वासकर्तृकत्वेन
विवादाध्यासितं वा सन्दिग्धमानकर्तृकत्वं वा क्षित्यादि-
त्वेन न विवक्षितम् अदृष्टद्वारा क्षित्यादेरपि जन्यप्रयत्न-
जन्यत्वात् विवाद्सन्देहयोश्चातिप्रसक्तत्वेन प्रवृत्तानवच्छे-
दकत्वात् किञ्च सकर्तृकत्वमपि यदि कृतमज्जन्यत्वं तदाऽ-
स्मादादिना सिद्धसाधनम् अस्मादादिकृतेरदृष्टद्वारा क्षि-
त्यादिजनकत्वात् उपादानगोचरकृतमज्जन्यत्वेऽपि तथा,
अस्मादादिकृतेरपि किञ्चिदुपादानगोचरत्वात्, कार्यत्व-
मपि यदि प्रागभावप्रतियोगित्वं तदा ध्वंसं व्यभिचार इति
तथापि क्षितिः सकर्तृका कार्यत्वात् अत्र च सकर्तृकत्वम-
दृष्टाद्वारकृतमज्जन्यत्वं कार्यत्वञ्च प्रागभाववच्छिन्न-
सत्ताप्रतियोगित्वं नचाक्षुरादौ सन्दिग्धनैकान्तिकत्वं सा-
ध्याभावनिसृष्टे हेतुसत्त्वसन्देहे सन्दिग्धानैकान्तिकत्वस्या
दोषत्वात् अन्यथा सकलानुमानोच्छेदप्रसङ्गः न च पक्षा-
तिरिक्ते दोषोऽयमिति वाच्यं राजाज्ञापत्तेः नहि दोष-
स्यायं नहिमा यत् पक्षं नास्मामिति तस्मादक्षुरस्फुरणदशा-
यां निश्चितव्यभिक्तेन हेतुना तत्र साध्यसिद्धेरप्रत्यूहत्वात्
न सन्दिग्धानैकान्तिकता तदस्फुरणदशायास्तु सुतरामिति
संक्षेपः” ।

एवं न्यायकषादसूत्रभाष्यादिषु प्रदर्शितेश्वरानुमानप्र-
कारमधिकृत्य कुसुमाञ्जलिहरिदासटोकयोः दिग्मात्रेण
किञ्चित् विस्पष्टसक्तं यथा

“तस्याधकप्रमाणाभावात् इति पञ्चमविप्रतिपत्तिः नन्वी-
श्वरे साधकप्रमाणाभवे नात्यन्तत्वाह” हरिः । “कार्यायोजन
धृत्वादेः पदात् प्रत्ययतः श्रुतेः । वाक्यात् सङ्गाविशेषाच्च
साध्योविश्वविद्वयः” का० “क्षित्यादि सकर्तृकं कार्यत्वात्
घटवत् सकर्तृकत्वञ्च उपादानगोचरापरीक्षज्ञानचिकीर्षा-
कृतमज्जन्यत्वम् । आयोजन कर्म एवञ्च सर्गादकाशो न ह्य-
णुकारश्चकपरमाणुहयसंयोजनकं कर्म चेतनप्रयत्नपूर्वकं
कर्मत्वात् अस्मादादिशरीरक्रियावत् । धृतीति ब्रह्मा-
ण्डादि पतनप्रतिबन्धकीमृतप्रयत्नवद्विधितं धृतिमत्त्वात्

वियति विहङ्गमधृतकाष्ठवत् धृतिश्च गुरुत्ववतां पतनाभावः ।
धृत्वादेरित्यादिपदात् नाशपरिग्रहः ब्रह्माण्डादि प्रयत्नव-
दिनाशं विनाशित्वात् पाक्ष्यमानपटवत् । पदात् पश्यतेऽ-
नेनेतिव्युत्पत्त्या पदं व्यवहारः पटादिसम्प्रदायव्यवहारः
स्वतन्त्रपुरुषप्रयोज्यः व्यवहारत्वात् आधुनिकक्षित्यादिव्य-
वहारवत् । प्रत्ययतः प्रामाण्यात् वेदजन्यज्ञानं कारण-
गुणजन्यं प्रमात्वात् प्रत्यक्षादिप्रमावत् । श्रुतेर्वेदात् वेदः
पौरुषेयोवेदत्वात् आयुर्वेदवत् । किञ्च वेदः पौरुषेयौवाक्य-
त्वात् भारतवत् वेदवाक्यानि पौरुषेयाणि वाक्यत्वात् अस्मा-
दादिवाक्यवत् । संख्याविशेषात् । ह्यणुकपरिमाणं सङ्गा-
जन्यं परिमाणप्रचयाजन्यत्वे सति जन्यपरिमाणत्वात्
तुल्यपरिमाणकपालद्वयारब्धघटपरिमाणात्, प्रकृष्टता-
दृशकपालसदृशकपालद्वयारब्धघटपरिमाणवत् अणुपरि-
माणञ्च न परिमाणजनकं नित्यपरिमाणत्वात् अणुपरि-
माणत्वाद्वा एवञ्च सर्गादौ ह्यणुकपरिमाणहेतुपरमाणुनिष्ठ
द्वित्वसंख्या च नास्मादाद्यपेक्षानुद्धिजा अतस्मादानोन्ननामे-
क्षानुद्धिरीश्वरस्यैवेति । विश्वविद्वयइति विशिष्टस्याव्य-
यत्वं तेन नित्यसर्वं विषयकज्ञानसिद्धिः ननु शरीर
विशिष्टस्य कर्तृतया विशेषणवाधात्मकोविशिष्टबाध इति
कर्तृजन्यत्वव्यापकशरीरजन्यत्वाभावात् कर्तृजन्यत्वाभाव
इति सत्प्रतिपक्षता च । यदा कर्ता शरीर्यैवेति इति
व्याप्तिर्विरोधिनी यदा व्याप्ता यदादर्शनप्रवृत्तया शरीरी
कर्ता च उपनेयः, पक्षधर्मतया च क्षित्यादावशरीरीति
साध्याप्रसिद्धिः विशेषणविशेष्यविरोधश्च यदा शरीरजन्यत्वा-
द्युपाधिना व्याप्यत्वासिद्धिरिति कार्यत्वहेतौ पक्षदोषास्त-
त्वाह” हरिः । “न बाधोऽस्योपजीव्यत्वात् प्रतिबन्धो न दुर्बलः ।
सिद्धासिद्धोर्विरोधो न नासिद्धिरनिवन्धना” का० “ईश्वरे
धर्मिणि शरीरबाधात् कर्तृत्वबाधेन, अधिकरणज्ञानं विना
अभावज्ञानासम्भवात् अस्य कार्यत्वस्य धर्मिसाधकस्याधि-
करणज्ञानजनकतया अवश्यमपेक्षणीयत्वेन बलवत्त्वात् । एवञ्च
न विशेषणवाधात्मकोविशिष्टबाधः प्रत्यक्षात्मकः । ईश्वरो न
कर्ता अशरीरत्वात् इत्यनुमानबाधोऽपि नेत्यर्थः । क्षि-
त्यादौ न सकर्तृकत्वं शरीराजन्यत्वात् इति न प्रतिबन्धकं
सत्प्रतिपक्षहेतोः शरीरांशवैयर्थ्यात् व्याप्यत्वासिद्ध्या दुर्ब-
लत्वात् । ततोयेऽपि कार्यत्वव्याप्तेः पक्षधर्मत्वसृष्ट-
कारात् विपक्षबाधकतर्कावताराच्च बलवत्त्वम् । उपन्यस्यायाः
कर्ता शरीर्यैवेति व्याप्तेर्दुर्बलतया न प्रतिबन्धः । चतुर्थे
च यदि पक्षधर्मतया अशरीरी उपस्थितस्तदा न विरोधः